

בדידותה של סבתי מדברת, כאשר מאזינים לה. (איך חוזרים לדבר עם סבתא?)

יום אחד הלך בדרך, ראה אדם אחד שנוטע עץ חרוב. אמרלו: עץ זה לכמה שנים טוען פירות? אמרלו: עדשבעיםשנה. אמרלו: האם פשוט לך שאתה חי שבעים שנה? אמרלוואתו אדם:עולם מלא בחרובים מצאתי, כפי ששתלו לי אבותי, כך שותל אני לבני.

ישב, אכל פיתו, באה לו שינה, וישן.הקיפה אותו שן סלע, נעלם מן העין וישן שבעים שנה. . כאשר קם ראה אדם שמלקט מהחרובים. אמרלו: אתההואששתלת אותו? אמרלו: בן בנו אני.

הלך לביתו. אמר להם: בנו של חוני המעגל האם חי? אמרו לו: בנו איננו, בן בנו ישנו. אמר להם: אני חוני המעגל. לא האמינו לו.

הלך לבית המדרש, שמע את החכמים שאומרים: מאירות הלכותינו כבשנות חוני המעגל, שכאשר היה נכנס לבית המדרש כל קושיא שהייתה להם לחכמים היה פותר להם. אמר להם: אני הוא לא האמינו לו, ולא נהגו בו כבוד כמו שהוא צריך לו.

חלשה דעתו, ביקש רחמים ומת. אמר רבא: זה מה שאומרים אנשים או חברותא או מיתותא.

תרגום תלמודבבלי, מסכתתענית, דףכג, עמודא

בתימן, קודם כל -סבתא היא בעלת הבית. היא מחליטה, מדברת, עושה הכל. היא עסוקה. היא חיה. היא בביתשלה, והילדים אצלה. היא בעלת הבית. בתימן, אם היא הולכת לבן - לא תחכה שיזמינו אותה. היא הולכת. היא כמו בעלת הבית. יכולה לעשות משהו, להכין אוכל לעצמה, לפתוח כל דבר, לשבת, לא יגרשו אותה, לא יחכו קצת מתי היא תלך...

סבתי מסרבת לקבל על עצמה את חוקי הקרבה החדשים. 'סבתא' - עבורה אינה אותה אישה מבוגרת נחמדה, שבאה לבקר בימי הולדת, מביאה מתנות לילדים וחוזרת לביתה. 'סבתא' - עבורה היא הציר סביבו מתקיימת המשפחה...

בדידותה של סבתי מדברת, כאשר מאזינים לה.

נעמה גרשי, אתר העוקץ, 20.04.12, פסיכולוגית, וכותבת מסות ושירים

בירושלמי, אמרו שרבי יהושע בן לוי נכנס במרחץ, ערב שבת. כשזוכר שעדין, לא עבר בן בנו הפרשה לפניו, כמו שהורגל, לא גמר רחיצתו ויצא. ונמצא - שאין קרוב לבנים יותר מאבי אביהם.

רבי יאשיהו בן יוסף פינטו, שו"ת נבחר מכסף חלק אבן העזר, סימן עו ד"ה תשובה, 1565-1648, רבה הראשי של דמשק.

שבת חתן בבית הכנסת. אני צריך לה יכנס למקום הזה עם הריח של הזקנים, לעלות אל הבמנות כשמעליי הבד המפוספס, המוזר, כיפה על השביל-באמצע שלי, לעמוד מול הספר העתיק בעולם ולהקריא קוד חייזרי מסולסל שאינני מבין - הפטרה.

סבא שלי הפייטן, רבי ניסים מסיקה ז"ל, הקליט לי את ההפטרה על טייפ הסלילים המשפחתי, ואני התעלמתי באלגנטיות ולא למדתי כלום. הוא לא נעלב, סבי הנינוח והבלתי כופה, הוא לא ניסה ללחוץ עלי. הוא ראה שאין עם מי לדבר - וויתר.

גם אני ויתרתי. ויתרתי על ההפטרה. תיש מתנדב עם זקנקן קרא במקומי. 27 שנים אחרי זה למדתי להתעמק בגדולתו של סבי, ביופיים של סלסוליו, בייחודיותה של העמדה הסובלנית שלו מול העולם המודרני ומול העולם החרדי. ביום הולדתי הארבעים אשיר את ההפטרה ששרדה על סליל וירדה ל mp3 במחשב שלי, ואדמיין שסבא שלי מאחוריי, מחזק את קולי ומדייק אותי בכל הטעמים.

קובי אוז בתוך עליזה לביא "התרמיל היהודי - מסע בר מצווה בקהילות ישראל", הוצאת מגיד